

men jeg vil, at Alle skulle maales med samme Maa, og jeg vil ikke være med til at udøve den partiske Retfærdighed.

Men lad mig gaa over til noget nærmere at betragte selve Finantslovsforlaget og forsøge nærmere at begrunde, hvorfor jeg synes, at det i og for sig er saa gunstigt. Den ærede Finantsminister begyndte med den Bemærkning, at det tilsyneladende frembød et Deficit, og han rettede strax dette ved at sige, at det fremkom jo ved den Besynderlighed, at man ved de sidste store Forbedringer, der for et Par Aar siden foretoges ved Finantslovens Form, dog glemte at indføre den Forbedring, at summere op, hvad der hørte sammen, og at man derfor, for at faae en virkelig Forestilling om, hvorledes Balancen stillede sig, maatte, som Finantsministeren udtrykte sig, holde 2 Paragrafer udenfor, nemlig § 10 paa Indtægtsfiden og § 26 paa Udgiftsfiden. Det er ganske rigtigt, hvis man turde stole paa, at Alt var sandt, hvad der bliver sagt. Hvis det var nok, til at Noget blev til en Formuesforøgelse, at dette Navn er skrevet over Paragrafen, og hvis det var nok til at tilvejebringe et Gjældsafdrag, at der fandtes paalkjæret et tilsvarende Navn, saa kunde det være rigtigt. Den Tanke, man søgte at gjennemføre, den Gang man søgte at omforme Finantsloven, var, at man vilde udsøndre det, jeg vil kalde Formuesomfættninger, som i sig selv ikke havde den ringeste Indflydelse paa den virkelige Balance. Den Række af Operationer, der kunne betegnes som blotte Formuesomfættninger, vilde man holde for sig, for let og tydeligt at vise, hvorledes virkelig Balancen kom frem. Hvor illusorisk det Andet er, det, der fremkommer, naar man ikke gjør Udsondringen, vilde de Herrer f. Ex. se deraf, at man for et Par Dage siden i Folkethinget slettede den Million af Reservecapitalen, hvorved Underfundet er kommet frem. Ellers vilde vi have staaet med et pragtfuldt Beløb paa henved en Million over Udgifterne. Men man slettede denne Million derude, og derved er et tilsyneladende Deficit fremkommet. Lad mig tilføje, at det vistnok er fuldkommen rigtigt, at denne Million blev slettet; jeg anser ogsaa dette for hensigtsmæssigt. Der er en saa stor og rigtig Kassebeholdning, at der ikke er ringeste Grund til at holde paa saa store Beløb fra Reservecapitalen. Altsaa det skulde være blotte Formuesomfættninger, der omhandlede i de 2 nævnte Paragrafer. Det tror jeg nu, man kan sige, saa temmelig slaar til med Hensyn til § 10, som jeg derfor ikke skal gjøre nogensomhelst Indvending imod; men det slaar aldeles ikke til med Hensyn til § 26, og derfor bliver den Balance, som den ærede Finantsminister opstillede, lige saa falsk — jeg tillader mig at have den personlige Mening — som den anden, der vilde fremkomme ved ligefrem at trække Udgifterne fra Indtægterne. Naar vi nemlig ville se nærmere paa § 26, ville vi finde,

at den bestaar af 3 Hovedafdelinger. Den første er ganske rigtig et Affnit, der fører Benaavnelsen „Kapitalafdrag paa Statsgjælden“, og derimod kan der Intet være at indvende; thi de der opførte 2,496,000 Rd. staa der med Gud og Bred. Men saa kommer der et andet Affnit, nemlig II; hvis det skal agere Formuesomfættning, handle vi høist ullogt. Men det er umuligt, det er ikke Formuesomfættninger; det er Altsammen Udgifter til Udførelse af Foretagender, som ganske vist for den overveiende Del paataentes at skulle give god Indtægt for Statskassen, men hvis Verdi som Aktiver dog ikke med Sikkerhed er givne. Ved at se dette andet Affnit, mener jeg, at det maa holdes helt udenfor, naar vi opgøre den virkelige Balance, og at vi saa bagefter maa komme til at spørge, hvorvidt der er nogen sikker Indtægt at vente af disse Halvaktiver, eller hvad jeg skal kalde dem, og om vi kunne komme til en sikker Burdeering af, med hvilke Beløb de passende kunne evalueres; thi jeg maa indrømme, at det er ubilligt slet ikke at tage Hensyn dertil. Foreløbig maa de imidlertid gaa ud, fordi det er Posten, der ere ganske usikre. Alt, hvad der angaar Jernbanevæsenet, skal jeg senere staa sammen under en samlet Udtalelse, som jeg haabee vil glæde det ærede Medlem, som interessere sig saa meget for Jernbanerne. Men der er til Slutning en Post, der hedder nye Telegrafanlæg. Hvis jeg ikke vidste, at det var en aldeles uberettiget Forudsætning, vilde jeg sige, at det bestemt var ironisk ment, at man vil kalde det Anlæg i Aktiver, at man sætter 73,000 Rd. i Telegrafanlæg. Sa, mine Herrer, vi ere nu i en Række af Aar bleve ved at lægge den ene Telegraf efter den anden og udvide Nettet snart til enhver Krog i hele Riget — og De vide nok, at der er Mange, som have faaet Del i dette Telegrafnet, som man maa se fra Statens Standpunkt ikke havde behøvet at stynde sig saa meget for at gjøre delagtig dertil — men at tro, at Meningen nogensinde kunde have været den, at man vilde have Indtægt deraf, at det var en Anvendelse for at faae Aktiver, saa at man, ligesom naar man kjøbte Statspapirer, vilde faae denne Udgift dækket ved en fornuftig Rente, nei, det kunde ikke falde Nogen ind; man vidste godt — jeg har vidst det fra det første Dieblif og udtalt det saa skarpt, jeg kunde —, at det blev en i finantciel Henseende aldeles ruinerende Entrepris. Vi se Aar for Aar, hvorledes Benyttelsen af Telegrafnet naturligvis svulmer op, og der bliver store forøgede Indtægter især efter den mellemne gjenemrigte — hedder det nu efter den nyeste Sprogbrug — Trafik, eller hvad nu det skal hedde. Derved kommer der en meget stor Forøgelse, men ogsaa paa andre Posten er der en jevn og stadig Fremgang. Ulykkeligvis forøges Udgifterne i raskere Maal, og Resultater har derfor usvarelig lige fra Begyndelsen været en stadig Underbalance.